

ת"פ 9017/07/13 - מדינת ישראל נגד דוניה ואכד

בית המשפט המחוזי בנצרת

15 ינואר 2014

ת"פ 9017-07-13 מדינת ישראל נ'
ואכד(עציר)

בפני כב' סגן הנשיא, השופט תאופיק כתילי
המאשימה
נגד
הנאשמת
מדינת ישראל
דוניה ואכד

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד רותי כהן

מטעם הנאשמת: הובאה וע"י ב"כ עו"ד עדנאן עלאדין מהסגוריה הציבורית

גזר דין

פתח דבר:

1. הנאשמת שלפניי, הורשעה על פי הודאתה במסגרת הסדר טיעון, בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירות המפורטות להלן:

א. קשירת קשר לביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) **לחוק העונשין, התשל"ז-1977** (להלן: "**החוק**") (במסגרת האישום הראשון);

ב. קשירת קשר לביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק, מתן שירות להתאחדות בלתי מותרת, עבירה לפי סעיף 85(א)(ג) לתקנות ההגנה [שעת חירום] 1945 (להלן: "**התקנות**"), איסור פעולה ברכוש למטרות טרור, עבירה לפי סעיף 8 **לחוק איסור מימון טרור, התשס"ה-2005** (להלן: "**חוק הטרור**") ואיסור הכנסת חפץ אסור, עבירה לפי סעיפים 41 ו-52 **לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש], התשל"ב-1971** (להלן: "**הפקודה**") (במסגרת האישום השני);

ג. קשירת קשר לביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק, מתן שירות להתאחדות בלתי מותרת, עבירה לפי סעיף 85(א)(ג) לתקנות, איסור פעולה ברכוש למטרות טרור, עבירה לפי סעיף 8 לחוק הטרור, ואיסור הכנסת חפץ אסור, עבירה לפי סעיף 41 ו-52 **לפקודה** (במסגרת האישום השלישי);

ד. קשירת קשר לביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק, ניסיון למתן שירות להתאחדות בלתי מותרת, עבירה לפי סעיף 85(א)(ג) לתקנות בצירוף סעיף 25 לחוק, ניסיון לעבור עבירה של איסור פעולה ברכוש למטרות טרור, עבירה לפי סעיף 8 לחוק הטרור, בצירוף סעיף 25 לחוק, וניסיון לעבור עבירה של איסור הכנסת חפץ אסור, עבירה לפי סעיף 41 ו-52 לפקודה, בצירוף סעיף 25 לחוק (במסגרת האישום הרביעי);

ה. מתן שוחד, עבירה לפי סעיף 291 לחוק, קשירת קשר לביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק, ניסיון למתן שירות להתאחדות בלתי מותרת, עבירה לפי סעיף 85(א)(ג) לתקנות בצירוף סעיף 25 לחוק, ניסיון לעבור עבירה של איסור פעולה ברכוש למטרות טרור, עבירה לפי סעיף 8 לחוק הטרור, בצירוף סעיף 25 לחוק, וניסיון לעבור עבירה של איסור הכנסת חפץ אסור, עבירה לפי סעיף 41 ו-52 לפקודה, בצירוף סעיף 25 לחוק (במסגרת האישום החמישי);

ו. קשירת קשר לביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק, ניסיון למתן שירות להתאחדות בלתי מותרת, עבירה לפי סעיף 85(א)(ג) לתקנות בצירוף סעיף 25 לחוק, ניסיון לעבור עבירה של איסור פעולה ברכוש למטרות טרור, עבירה לפי סעיף 8 לחוק הטרור, בצירוף סעיף 25 לחוק, וניסיון לעבור עבירה של איסור הכנסת חפץ אסור, עבירה לפי סעיף 41 ו-52 לפקודה, בצירוף סעיף 25 לחוק (במסגרת האישום השישי);

ז. קשירת קשר לביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק, ניסיון למתן שירות להתאחדות בלתי מותרת, עבירה לפי סעיף 85(א)(ג) לתקנות בצירוף סעיף 25 לחוק, ניסיון לעבור עבירה של איסור פעולה ברכוש למטרות טרור, עבירה לפי סעיף 8 לחוק הטרור, בצירוף סעיף 25 לחוק, וניסיון לעבור עבירה של איסור הכנסת חפץ אסור, עבירה לפי סעיף 41 ו-52 לפקודה, בצירוף סעיף 25 לחוק (במסגרת האישום השביעי);

ח. בעבירה של מתן שירות להתאחדות בלתי מותרת, עבירה לפי סעיף 85(א)(ג) לתקנות (במסגרת האישום השמיני).

2. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם כי הנאשמת תחזור בה מכפירתה, תודה בעובדות כתב האישום המתוקן ותורשע בעבירות המיוחסות לה במסגרתו, כמפורט לעיל. כמו-כן הוסכם כי הטיעון לעונש בעניינה יהיה פתוח.

עובדות כתב האישום המתוקן:

3. בבתי הסוהר בישראל כלואים אסירים אשר ביצעו עבירות כנגד בטחון המדינה, המשתייכים לארגונים שונים שהוכרזו כ"ארגוני טרור" על פי חוק (להלן: "**אסירים בטחוניים**"). ארגון החמאס, ארגון הג'יהאד האסלאמי הפלסטיני וארגון הפת"ח הוכרזו כארגוני טרור על-פי החוק הישראלי. אסירים בטחוניים מוחזקים בבתי הסוהר בנפרד מאסירים פליליים. הם משוכנים באגפים על פי שיוכם הארגוני, כל אסיר עם אנשי הארגון אליו הוא משתייך. ככלל, נאסר על אסירים בטחוניים ליצור קשר מתוך הכלא

אל מחוצה לו וזאת, בין היתר, לאור הסכנות הטמונות בקשר זה: אפשרות לשמירה על קשר עם פעילי הארגונים שבחוץ, אפשרות להכוונת פעילות טרור כנגד מדינת ישראל מתוך הכלא, אפשרות לגיוס והכוונה של תשתיות טרור חדשות מחוץ לכלא ושימור פעילות ארגונית וצבאית בתוך הכלא. טלפונים סלולאריים (להלן: "טל"סים") המוברחים לתוך בתי הסוהר לאסירים הבטחוניים, משמשים את ארגוני הטרור לתיאום פעילות ארגונית בתוך הכלא ומחוצה לו, לרבות הוצאה לפועל של פעילות טרור. החל משנת 2003 ועד לאמצע שנת 2013, בהזדמנויות שונות, פעלה הנאשמת להחדרת טל"סים לאסירים בטחוניים, וזאת בין היתר, על ידי העברת הטל"סים לידי עורכי דין לשם העברתם לידי האסירים הבטחוניים, בין ישירות ובין באמצעות בלדרים, כמפורט להלן;

אישום ראשון:

א. בתחילת שנת 2012, היה מוחמד אבו סארי אסיר בטחוני שנשפט בגין ניסיון לרצח והנחת מטען חבלה, השייך לארגון הג'יהאד האסלאמי הפלסטיני, ואף נמנה על הנהגתו (להלן: "מוחמד"). בתקופה זו, במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, יצר מוחמד קשר עם הנאשמת, אותה הכיר כמי שנוהגת להבריח טל"סים לתוך הכלא עבור אסירים בטחוניים, וביקש ממנה כי תפעל להברחת שני טל"סים לתוך הכלא, עבורו ועבור אחיו, אחמד (להלן: "אחמד"), אסיר בטחוני השפוט למאסר עולם בגין ניסיון רצח, פעולות איבה, קשירת קשר לגרימת מוות בכוונה, המשתייך לארגון הפת"ח והנמנה על הנהגתו. לצורך מימון קשר הברחה, קיבלה הנאשמת הנחיות מעאמר מברוכ (להלן: "עאמר"), פעיל ארגון חמאס שנשפט ל-20 שנות מאסר בגין ניסיון רצח ופעולות איבה ושחרר במסגרת העסקה לשחרור החייל החטוף גלעד שליט, לפיהן עליה לקחת ₪ 17,000 מאחותם של מוחמד ואחמד, ו-11,000 ₪ מביתו של אסיר נוסף מאזור ג'נין. הנאשמת פנתה לעורך דין לשם ביצוע החדרת הטל"סים אך הלה סירב. בינתיים, נעצר אחיה של הנאשמת על ידי שירות הביטחון הפלסטיני והנאשמת החליטה להמתין עם ביצוע ההחדרה עד להרגעת הרוחות. בעקבות הכישלון בהשגת מטרת הקשר, פנתה הנאשמת לעאמר ולמוחמד, בחודש מרץ 2012 או בסמוך לכך, וביקשה להחזיר את הכסף שקיבלה עבור ההברחה אשר לא יצאה לפועל, ובהנחייתם, החזירה הנאשמת כ-18,000 ₪ לאמו של מוחמד. בתקופה זו, מוחמד שעיב היה אסיר בטחוני השפוט ל-20 שנות מאסר בגין הנחת מטען חבלה, המשתייך לארגון החמאס והכלוא בכלא נפחא (להלן: "שעיב"). שעיב יצר קשר עם הנאשמת וביקש ממנה כי תיקח את הכסף שנותר בידה, כ-10,000 ₪, ויחד עם כסף אחר שיועבר אליה, תפקיד כסף בחשבונות הקנטינה של אסירי החמאס הכלואים בבתי כלא בישראל כאסירים בטחוניים, ואכן הנאשמת עשתה כמבוקש. הנאשמת קיבלה סך של 70,000 ₪, ובשתי הזדמנויות שונות הפקידה חלק גדול מכסף זה לאסירי חמאס הכלואים בישראל כאסירים בטחוניים, על-פי רשימות שסופקו לה. בטרם הספיקה להפקיד את כלל הסכום בחשבונות האסירים, זומנה הנאשמת לחקירת גורמי ביטחון ישראליים אשר הזהירו אותה לבל תעסוק בפעילות כנגד ביטחון ישראל. את יתרת הכסף שנותר בידה, העבירה הנאשמת, על-פי בקשתו של שעיב, לידי אדם אחר אשר עסק בהחדרת טל"סים לכלא.

אישום שני:

ב. באותה תקופה, היה מוחמד ואכד, אסיר בטחוני השפוט ל-26 שנות מאסר בגין ניסיון לרצח ושוד והמשתייך לארגון הג'יהאד האסלאמי (להלן: "ואכד"). ואכד התקשר לנאשמת, עמה היה מאורס ובהמשך אף נישא לה, וביקש ממנה לסייע להבריה טל"סים לכלא גלבווע, בו היה כלוא, כדי שישמשו שם את אסירי הפת"ח הבטחוניים למטרותיהם. לשם כך, ואכד צייד את הנאשמת במספר הטלפון של עו"ד בשם יזיד ג'בארה (להלן: "יזיד") תוך שהוא מציין בפניה כי יזיד מבריה טל"סים לבתי סוהר. יזיד נפגש עם הנאשמת בטול כרם, שם הסכים להכניס שני טל"סים לכלא תמורת תשלום של ₪ 20,000 עבור כל אחד. יזיד הסביר לנאשמת כיצד יש לעטוף את הטל"סים על-מנת למנוע את גילויים בבידוק הבטחוני בכניסה לבית הסוהר (להלן: "טל"ס עטוף") והנאשמת לקחה ממנו שני טל"סים לשם הכנתם כנדרש. כעבור מספר ימים, הנאשמת העבירה את הטל"סים העטופים ליזיד, אשר העבירם לתוך הכלא באמצעות אסיר אותו פגש בעת דיון משפטי. לאחר שקיבלה דיווח מואכד כי הטל"סים הגיעו ליעדם, אחד לואכד ואחד לאחמד, המוזכר באישום הראשון לעיל, העבירה הנאשמת ליזיד סכום של ₪ 40,000 אותו קיבלה בחציו מאביו של ואכד ובחציו מפעיל ארגון הפת"ח בג'נין. הנאשמת לקחה לעצמה 200 ₪ עבור כל טל"ס שהוחדר.

אישום שלישי:

ג. כעבור כחודש, יצר ואכד קשר עם הנאשמת, מתוך כלא גלבווע, וביקש שוב את סיועה בהחדרת טל"סים לכלא. הנאשמת נענתה ופנתה ליזיד אשר הסכים אף הוא. לאחר שהוברר כי מעוזז בשראת, אסיר הכלוא בכלא גלבווע (להלן: "מעוזז"), אשר שפוט למאסר עולם בגין רצח, הנחת מטען חבלה, חברות בארגון טרור וקשר לרצח - עומד לצאת לדיון משפטי, הוחלט כי באמצעותו יהיה ניתן להבריה את הטל"סים לכלא גלבווע. יזיד לקח מהנאשמת שני טל"סים עטופים, נפגש עם מעוזז בדיון המשפטי והעביר לו את שני הטל"סים, יחד עם טל"ס עטוף נוסף אשר הגיע ממקור אחר, אותם הבריה מעוזז לתוך כלא גלבווע. הנאשמת הרוויחה 200 ₪ על כל טל"ס שהוחדר.

אישום רביעי:

ד. לקראת סוף 2012 היה מועמר שחרורי אסיר בטחוני השפוט למאסר עולם בגין רצח ע"י פעולת איבה, ניסיון רצח, החזקת כלי ירייה, המשתייך לארגון חמאס והנמנה על הנהגת הארגון, הכלוא בכלא גלבווע (להלן: "מועמר"). במועד כלשהו, התקשר מועמר לנאשמת, הודיע לה כי הוא אחראי ארגון חמאס בכלא וביקש ממנה כי תבריה לכלא טל"סים, במימון ארגון החמאס. הנאשמת הכינה שני טל"סים להחדרה, והעבירה אותם לשליח מטעמו של מועמר, לשם הכנסתם לכלא, אך השליח לא הצליח להכניסם.

אישום חמישי:

ה. בסוף שנת 2012, היה ג'מאל אל הור המכונה "אבו תקי" (להלן) אסיר בטחוני מארגון החמאס, בכיר בארגון, דובר החמאס בכלא נפחא, וחבר הוועדה העליונה של הארגון, השפוט למאסר עולם בגין ירי לעבר אנשים, חברות בארגון טרור, החזקת נשק ואימונים צבאיים. בתקופה זו, פנה אבו תקי לנאשמת ואמר לה שהצליחו לגייס סוהר מכלא נפחא, עובר ציבור, שמוכן להחדיר טל"סים לכלא עבור אסירים בטחוניים, המכונה "אמיר" (להלן: "הסוהר"). אבו תקי ביקש מהנאשמת כי תתאם את ההברחה מול הסוהר. הנאשמת יצרה קשר עם הסוהר, באמצעות מספר טלפון אותו נתן לה אבו תקי, ותיווכה במשא ומתן בין אבו תקי לבין הסוהר על הסכום שישולם לסוהר תמורת ההחדרה. לבסוף, סוכם כי ישולם לסוהר סכום של 13,000 ₪ תמורת ההחדרה כאשר 7,000 ₪ מתוכם ישולמו לו מראש. הנאשמת הכינה שני טל"סים עטופים בחבילה וכן סכום של 7,000 ₪ וביקשה מקרוב משפחתה כי יעביר את החבילה והכסף לסוהר, במפגש שייקבע בִּפּו. קרוב המשפחה נסע עם החבילה והכסף והעביר, לבסוף, את הכסף וטל"ס אחד לידי הסוהר. כוונות הסוהר נחשפו בטרם הספיק להשלים את המלאכה והטל"ס לא הגיע ליעדו.

אישום שישי:

ו. בתחילת שנת 2013, כחודשיים עובר להגשת כתב האישום המקורי, פנה שעבי לנאשמת וביקש ממנה למצוא עורך דין שיהיה מוכן להבריא טל"סים לבתי סוהר. הנאשמת פנתה לעורך דין באזור טול כרם, אשר הסכים להחדיר פלאפונים לבתי סוהר. הנאשמת העבירה לעורך הדין, בשש הזדמנויות שונות, טל"סים עטופים על-מנת שיחדירם לבית סוהר צלמון ולמחנה עופר, אך עורך הדין לא ביצע, לבסוף, את ההחדרות מסיבות שונות, בין היתר בטענה לפיה הטל"סים נתגלו בעת בדיקה בגלאי מתכות. בשלב מסוים, העביר עורך הדין לנאשמת, לבקשתה, גלאי מתכות נייד (מגנומטר) על מנת שתוכל לבדוק את תקינות עטיפת הטל"סים.

אישום שביעי:

ז. כחודשיים עובר להגשת כתב האישום המקורי, פנה יזיד לנאשמת והציע לה להחדיר פלאפונים לבתי הסוהר שיטה ואשל, באמצעות סוהרים אליהם יש לו גישה, המוכנים לסייע להם בכך. יזיד דרש מהנאשמת 150,000 ₪ עבור פעולה זו, כאשר ביקש לקבל סך 50,000 ₪ מראש. הנאשמת דיווחה על היוזמה למועמר ובהמשך לאבו תקי, אשר הנחה אותה לנסוע לצורף, באזור חברון, ולקחת מאשתו סכום של 50,000 ₪. הנאשמת פעלה כפי שצוותה, אך ההברחה לא בוצעה לבסוף.

אישום שמיני:

ח. כחודשיים עובר להגשת כתב האישום המקורי, יצרו מועמר ושעבי קשר עם הנאשמת, סיפרו לה כי שירות בתי הסוהר ביצע חסימה לטל"סים שבתוך הכלא, וביקשו את

עזרתה בפתיחת הקווים. אבו תקי דיבר אף הוא עם הנאשמת והנחה אותה לנסוע לשכם ולהיפגש שם עם אדם אשר ביכולתו לפתוח את חסימת הטל"סים. הנאשמת אכן נסעה לחברון, שילמה 5,000 ₪ מכספי חמאס שהיו ברשותה לאדם שפגשה, אשר דאג לפתיחת הטל"סים החסומים. הנאשמת אף למדה מאותו אדם כיצד לפתוח את הקווים בעצמה, על-מנת לבצע זאת כל אימת שתידרש.

עדות הנאשמת בטיעונים לעונש:

4. הנאשמת ביקשה לעלות על דוכן העדים בטרם הטיעון לעונש. בעדותה סיפרה כי נולדה בירדן, וגרה בטול כרם עובר למעצרה. יש לה עשרה אחים ואחיות. לדבריה, הכירה את האסיר מוחמד ואכד באמצעות שכן שלה בשם מוחמד סארי שהיה אסיר בטחוני גם הוא. לדבריה, הכירו לה את מוחמד בתואנה שהמטרה הנה לקיים עמו קשר נישואין, אך בפועל הסתבר שביקשו לנצל את קשריה איתו לשם הברחת טל"סים. לדבריה, פגשה בו פעם אחת, ארבעה ימים טרם מעצרה, במסגרת ביקור בכלא. הם שוחחו קודם לכן בטלפון, ונישאו מבלי שראו כלל זה את זה. הם לא חיו יחד מעולם. היא אישרה שקיבלה תמורה של 200 ₪ תמורת "ניירת ועטיפת הטל"סים", כך לדבריה. היא הייתה מוכנה להודות בחלקה במעשים, אך אינה מוכנה להעיד נגד אחרים בפרשה, מתוך חשש לגורלה ומתגובת סביבתה. בחקירתה הנגדית, טענה הנאשמת כי מלבד הטל"סים שהעבירה למוחמד ואכד, היא לא העבירה טל"סים נוספים. חקירתה הנגדית ע"י ב"כ המאשימה הופסקה לאחר שהנאשמת מסרה שוב שלא תעיד נגד נאשם אחר בפרשה.

טיעוני המאשימה לעונש:

5. ב"כ המאשימה עמדה על הרשעתה של הנאשמת, תושבת השטחים, בעבירות חמורות המופנות כנגד בטחון המדינה ותושביה, בשמונה אישומים, שעיקרן בקשירת קשר לביצוע פשע, מתן שירות להתאחדות בלתי מותרת, איסור פעולה ברכוש למטרות טרור, איסור הכנסת חפץ אסור, כל אלה במספר מקרים, ובניסיון לעבור עבירות אלה במספר מקרים, ובמתן שוחד במקרה אחד. רשת הפעולות המסועפת של הנאשמת מלמדת על הנחיצות של טלפונים סלולאריים בבתי כלא ביטחוניים, בקרב ארגוני הטרור השונים וביניהם, אשר שמו להם למטרה לשלח ידם בחייהם של אזרחים תמימים ולפגוע בביטחון המדינה, בתושביה ובחייליה, גם מתוך כותלי בתי הסוהר. פעילי טרור אלה ממשיכים לפעול בעילות גם מבין כותלי הכלא, בעזרת "היד הרחבה" שמעניקים להם גורמים עוינים מחוץ לכלא, וכך גם הנאשמת.

6. לטענת המאשימה, מעשי הנאשמת פגעו בערכים המוגנים של ביטחון המדינה, שלום הציבור ובזכותו הבסיסית של אדם לשלמות גופו ולהגנה על חייו. עוצמת הפגיעה במקרה דנן הנה גבוהה נוכח ריבוי המקרים, ומימדי הפגיעה שעלולים להיגרם מעת שהוברח טל"ס לכלא והוא מצוי בשימוש חברי ארגוני טרור, אשר שמו להם למטרה לפגוע בתושבי מדינת ישראל. פעולות הנאשמת היו מתוכננות באופן קפדני, מבעוד מועד, ותוך גישה למקורות כספיים נתנה שירות לארגוני טרור שונים, החל בקשר

טלפוני תדיר בינה ובין אסירים ביטחוניים, הכנות שטח, העברת אמצעים וכסף, קיום פגישות ותיווך בין אסירים ובין גורמים אחרים, כמו גם תחזוקה והכנה של המכשירים עצמם. מדובר בעבירות הדורשות מידה רבה של תחכום וביצוע "מתחת לרדאר" של מערכות הביטחון. חלקה של הנאשמת במעשים הנו עיקרי, וגם אם קיבלה הנחיות מנציגי הארגונים, בחלק מהמקרים יזמה חלק מהפעולות. היא היוותה חוליה עיקרית ומרכזית בביצוע העבירות, ופעלה חדורת מטרה להוצאת התכנית הפלילית אל הפועל. הנזק שנגרם עקב המעשים הנו גדול ורב, במיוחד לאור ריבוי המקרים, ופוטנציאל הנזק הגלום במעשים הנו רב יותר, בהתחשב בכך שההברחות שתוכננו במסגרת האישומים הרביעי, החמישי, השישי והשביעי לא צלחו בשל ערנותם של גורמי אכיפת החוק. ניסיון החיים מלמד, על-פי הנתען, כי עבירות מעין אלה מבוצעות בד"כ מטעמים אידיאולוגיים קיצוניים, והעובדה שהנאשמת קיבלה תמורה כספית צנועה בעד חלק מהמעשים, מלמדת כי לא התמורה היא שהניעה אותה לפעול כמפורט בכתב האישום המתוקן. הנאשמת הייתה מודעת היטב, כך נטען, לזהות יעדי ההברחה ולמטרות פעילי הארגונים. מדובר בנאשמת בגירה אשר יכלה להבין היטב את משמעות מעשיה, שיכלה בכל שלב לחזור בה ולהימנע מהמעשים.

7. באשר למדיניות הענישה הנוהגת, טענה המאשימה, כי הענישה בעבירות דן כוללת עונשי מאסר כבדים וארוכים בפועל, לתקופות משתנות. באשר לעבירות הניסיון, הרי שעונשו של מבצע הניסיון הנו זהה לעונש בגין העבירה המשולמת, שכן אין הצדקה להבחנה מטעמי גמול ומוסר, בין המנסה לבין המבצע את העבירה המוגמרת, וזאת במיוחד כאשר הנאשמת דן פעלה ככל שביכולתה להבריא את הטל"סים וההברחה נמנעה אך ורק תודות לערנות גורמי אכיפת החוק. לאור המפורט, סבורה המאשימה כי מתחם העונש ההולם לאישומים השני, השלישי, הרביעי, השישי והשביעי, אישומים בהם הנאשמת פעלה ככל יכולת להחדרת טל"סים ואף הצליחה בחלק מהמקרים, הנו בין 3 שנות מאסר בפועל ובין 5 שנות מאסר בפועל, בגין כל אישום בנפרד. באשר לאישום החמישי, ובהתחשב בחומרותה של עבירת השוחד שהתווספה בו לעבירות האחרות, מתחם העונש ההולם הנו, לטענת המאשימה, בין 3 שנות מאסר בפועל ל-6 שנות מאסר בפועל. באשר לאישום הראשון, בו הורשעה הנאשמת בקשירת קשר לביצוע פשע, סברה המאשימה כי מתחם העונש ההולם הנו בין שנת מאסר בפועל ובין 3 שנות מאסר בפועל. לטענת המאשימה, נוכח החומרה, הישנות המעשים, והצטברות האישומים, יש לקבוע עונש שישקף את מתחמי הענישה ההולמים במצטבר זה לזה.

8. באשר לנסיבותיה האישיות של הנאשמת, טענה המאשימה כי מדובר בנאשמת בגירה, שפגיעת העונש בה איננה יוצאת דופן ואינה חריגה. מאז ביצוע העבירות לא חלף זמן ניכר. לעומת זאת, יש לזקוף לזכותה של הנאשמת העדר עבר פלילי, שיתוף פעולה בחקירה ואת הודאתה בכתב אישום מתוקן טרם ניהול הוכחות. יחד עם זאת, לאור ריבוי העבירות ולאור הישנות המקרים, ולאור חומרת התופעה והצורך להרתיע מפני הישנותה, יש לתת משקל רב יותר לאינטרס הציבור, ולקבוע כי ראוי להעדיף את השיקול של הרתעת הרבים, על-פני שיקוליה האישיים של הנאשמת. לאור כל המפורט, ביקשה המאשימה מבית-המשפט להטיל על הנאשמת עונש שהוא ברף הבינוני של המתחמים שנקבעו, בצירוף מאסר מותנה מרתיע וקנס כספי.

9. בהשלמת הטיעון בע"פ עמדה המאשימה על כך שאין לראות בנאשמת קורבן לניצול, כפי שהיא טוענת, שכן היא פעלה באופן עצמאי, שיטתי, נקטה יוזמה, קיימה מפגשים ויזמה פניות לאסירים ולעורכי דין.

טיעוני הנאשמת לעונש:

10. ב"כ הנאשמת טען כי הנאשמת נפלה קורבן למערכת של ניצול, מזימה שנרקמה נגדה תוך ניצול חולשתה ועובדת היותה אישה. לדבריו, הנאשמת "סומנה" כמטרה, בהיותה רווקה ובת למשפחה מרובת ילדים ודלת אמצעים, ובתיווך צד שלישי נישאה לאסיר ביטחוני המרצה מאסר של 26 שנים, אותו פגשה פעם אחת בלבד במסגרת ביקור משפחות בכלא. הסכם הנישואין נערך בלא מפגש ובאמצעות מיופה כוח. הנאשמת לא קיבלה כל זכות חומרית בגין נישואיה, ומעת מעצרה ואילך התנערו ממנה הארגונים השונים ולא סייעו לה בדבר. בחקירותיה התבקשה הנאשמת להפיל גורמים אחרים והופעל עליה לחץ להעיד בתיקי נאשמים אחרים בפרשה, כאשר היא עלולה להיות מושא להתנכלות באם תעשה כן.

11. באשר לפרשה בה הייתה הנאשמת מעורבת, נטען כי האישומים מתייחסים לתקופה מצומצמת שהשתרעה על-פני שנה אחת בלבד. מעשי הנאשמת אינם מצויים במדרג גבוה של חומרה, לא מיוחסת לה חברות בארגון כלשהו, ואף לא קיבלה תמורה בעד מעשיה למעט סכום זעום שלא כיסה את מקצת הוצאותיה. המעשים לא בוצעו ביוזמתה של הנאשמת אלא כשהיא מופעלת על-ידי אחרים ופועלת כחוליה אחת בלבד בשרשרת הפעלתה. חלקה במעשים משני, במיוחד לאור הניצול בו הייתה נתונה. אף שמדובר בעבירות ביטחוניות, אין לומר כי המעשים הובילו לפגיעה בביטחון המדינה או הציבור, ואין כל ראייה באשר לשימוש שנעשה בטל"סים, לא כל שכן, לקידום פעילות עוינת. גם באשר לאישומים הנוגעים לעבירות המושלמות ולא לעבירות הניסיון, לא הוכח כי נגרם נזק בפועל, אלא שהטענות לפגיעה בערכים המוגנים הן תיאורטיות וספקולטיביות בלבד. כפי שנטען לעיל הנאשמת פעלה תחת מסגרת של לחצים ולא הייתה חופשייה לבחור להימנע מביצוע המעשים, וכלל לא הוכח בעניינה כי פעלה מתוך מניעים אידיאולוגיים משלה.

12. לטענת ב"כ הנאשמת, פסיקת בתי המשפט הטילה עונשים קלים יחסית, והמקרים אליהם הפנתה המאשימה חמורים בהרבה מאשר בעניינה של הנאשמת. במרבית המקרים אליהם הפנתה המאשימה הוטלו עונשי מאסר שנעו בין 15 ובין 20 חודשי מאסר בפועל. לאור נסיבות ביצוע העבירות, טען הסנגור, כי ראוי לקבוע בעניינה של הנאשמת מתחם עונש הנע בין 6 לבין 15 חודשי מאסר בפועל, בצירוף מאסר מותנה הולם, ולהימנע מהטלת קנס. עוד נטען, כי מכיוון שמדובר בפרשה שהיא מקשה אחת, ולאישומים נסיבות דומות, ראוי לקבוע מתחם עונש הולם לכל העבירות יחד. באם יחליט בית-המשפט לקבוע אחרת, ולהורות כי ייקבעו מתחמי ענישה נפרדים לכל אירוע, הרי שראוי להורות על חפיפת העונשים שיוטלו בגין כל אירוע בנפרד.

13. באשר לנסיבותיה האישיות של הנאשמת, נטען כי ממילא הנאשמת נתונה במסע ייסורים וראויה לתמיכה ולסיוע בהיחלצות ממצבה. השמתה של הנאשמת במאסר ממושך עלולה לגרום לה לנזק כבד

ולפגוע בה פגיעה קשה. יש להתחשב בשיתוף הפעולה של הנאשמת עם החקירה, ובהודאתה בבית- המשפט במסגרת הסדר טיעון, כאשר נאשמים אחרים בפרשה כופרים במיוחס להם. כמו-כן הנאשמת נתונה במצב בלתי-אפשרי מעת שתידרש להעיד נגד נאשמים אחרים בפרשה, ועלולה להיות "מסומנת" כבוגדת וסייענית, ובכך לחרוץ את גורלה. עוד יש לזקוף לזכותה של הנאשמת העדר עבר פלילי. לאור המפורט, ביקש סנגורה של הנאשמת להסתפק בעונש מאסר שלא יעלה על תשעה חודשי מאסר בפועל, בצירוף מאסר מותנה.

14. הנאשמת, בדבריה בתום הטיעון לעונש, מסרה כי היא מתחרטת על אשר אירע והתחייבה שלא לחזור על המעשים.

דין:

15. העבירות בהן הורשעה הנאשמת שלפניי הן עבירות חמורות, המעמידות בסיכון את שלום הציבור וביטחונו. העבירות, על פי טיבן והגדרתן, הן כאלה העלולות לפגוע פגיעה קשה וחמורה בביטחון המדינה, שכן הברחת טלפונים לתוככי אגפים ובתי כלא בהם שוהים אסירים ביטחוניים, שהנם פעילים בארגוני טרור שונים, סופה בעשיית שימוש בהם לשם יצירת קשר ולתכנון של עבירות נוספות המופנות כנגד ביטחון המדינה וכנגד אזרחיה. הברחת טלפון סלולארי לאסיר ביטחוני מאפשרת לאסיר יצירת קשר ישיר עם חברי ארגון הטרור אליו הוא משתייך, לצורך קידום יעדי הארגון לרבות הכוונה לבצע פעילות חבלנית עוינת והוצאתה אל הפועל, ומכאן מלחמת החומרה בתופעה זו.

16. בע"פ 2891/12 **מדינת ישראל נ' רבעא** (פורסם בנבו, 15.7.12), התייחסה כב' השופטת ד' ברק-ארז, למהות האיסור על החדרת חפצים לתוככי הכלא, בכלל, המאיים על ביטחון הכלואים והסוהרים כאחד, והאיסור על החדרת טלפונים סלולאריים לתוך הכלא, בפרט, אשר חותרת תחת מטרות הכליאה עצמה, ומאיינת את אחת ממטרות הכליאה, והיא להרחיק את האסיר מן החברה. עוד נקבע כי החומרה בהברחת טלפונים סלולאריים לתוך הכלא, מקבלת משנה תוקף כאשר אמצעי התקשורת המוברח מיועד לאסירים ביטחוניים הממשיכים לפעול נגד ביטחון המדינה מתוך כותלי בית- הסוהר:

"הברחת מכשירי טלפון אל בין כתלי הכלא נחשבת על-ידי גורמי הביטחון לפעילות בעלת השכלות מזיקות ביותר. השלכותיה חורגות הרבה מעבר לשאלות של משמעת בבית הסוהר עצמו אל עבר היבטים ביטחוניים ממש ומניעת פעילות של פשע וטרור מחוץ לכותלי בית הסוהר. מבחינה זו, כל הברחה של מכשיר טלפון אל בית הסוהר יוצרת איום פוטנציאלי על שלום הציבור ומסכלת היבט חשוב של מטרות הענישה - ניתוקו של העבריין המורשע מרשת הפעילות העבריינית, ככל שהוא עדיין קשור בה." (שם, בפסקה 4 לחוות דעתה של כב' הש' ברק-ארז).

ועוד בעניין **רבעא** קבע בית-המשפט העליון, בדעת רוב ומפי כב' השופט ח' מלצר, באשר להחמרה הנדרשת במדיניות הענישה בעבירות מעין אלה, כדלקמן:

"ערעור המדינה מבוסס, בעיקרו, על שאיפתה להחמיר בענישה בגין עבירות של ניסיון להחדרת טלפונים ניידים לאסירים ביטחוניים השוהים בבתי הכלא בישראל. עמדת המדינה היא כי יש מקום להכביד בענישה בגין עבירות מסוג זה - וגישה זו מקובלת עלי לחלוטין. המדובר בעבירות שאין צורך להכביר מילים אודות השלכותיהן הפוטנציאליות, הרוות האסון... ואולם, כפי שפסק בית משפט זה לא אחת - העלאת רף הענישה איננה יכולה להיעשות באיבחה אחת. עליה להיעשות בהדרגה, תוך בחינה של רמת הענישה הנוהגת בגין עבירות דומות (ראו למשל: ע"פ 8745/08 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו]; 30.11.2011); ע"פ 2247/10 ימיני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו]; 12.1.2011))." שם, בחוות דעתו של כב' הש' מלצר, פסקה 13.

באשר לנסיבות ביצוע העבירות שלפניי, ניתן לומר שמדובר במקרה העומד ברף גבוה של חומרה. הנאשמת ביצעה שורה של עבירות, בשמונה אישומים שונים, שעיקרן בהעברת כסף וטלפונים סלולאריים בין גורמים שונים ליעדים שהם פעילי ארגוני טרור בתוככי בתי הכלא והאגפים הביטחוניים. לפיכך, הורשעה הנאשמת בשבע עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, בשלוש עבירות של מתן שירות להתאחדות בלתי מותרת, בשתי עבירות של איסור פעולה ברכוש למטרות טרור, ובשתי עבירות של איסור הכנסת חפץ אסור. עוד הורשעה הנאשמת בארבעה מקרים נוספים של ניסיון למתן שירות להתאחדות בלתי מותרת, ניסיון לעבור עבירה של איסור פעולה ברכוש למטרות טרור וניסיון להכנסת חפץ אסור, כאשר לאחד המקרים (באישום החמישי) נוספה לעבירות אלה גם עבירה של מתן שוחד. למותר לציין כי סיכול ההברחות באישומים בהם הורשעה הנאשמת בניסיון לבצע עבירות אלה, התאפשר הודות לפעילות רשויות אכיפת החוק ולאמצעים הטכנולוגיים והמודיעיניים המצויים בידיהם, ואף אחד מהמקרים לא סוכל ביוזמת הנאשמת עצמה. מכאן, שכלל המדובר בנאשמת עצמה, היא עשתה כל שביכולתה למען ביצוע העבירות והשלמתן. עוד מדובר בעבירות שבוצעו על-פני תקופה ממושכת, במספר רב של מקרים, על-פני אזור גיאוגרפי נרחב, ליעדים שונים, מארגוני טרור שונים, תוך יצירת קשר מטעם הנאשמת עם גורמים שונים ובהם עורכי-דין, אסירים ביטחוניים ופעילים בארגוני טרור ואף סוהר בבית הסוהר, שהיה יעדה של עבירת השוחד. בכל אלה טמונה החומרה היתירה המאפיינת את מעשי הנאשמת.

עוד אציין כי מעת שהודתה הנאשמת בעובדות כתב האישום המתוקן היא אינה יכולה לחסות תחת הטענה כי לא הייתה מודעת לטיב ואופן השימוש שעלול היה להיעשות בטלפונים ע"י האסירים הביטחוניים שהנם פעילים בארגוני טרור, ולעובדה שיעדי ההברחה היו פעילים, לעיתים אף פעילים בכירים וחברי הנהגה, בארגונים אלה. עוד יש לדחות את טענת הנאשמת לפיה בפועל לא נגרם נזק

עקב המעשים, וכי גם פוטנציאל הנזק שלהם היה זניח שכן לכאורה אין בידי המדינה הוכחות לכך שהטלפונים שהוברחו אכן שימשו לקידום פעילות עוינת. לכך יש להשיב, כי הנזק טמון בעבירות אלה נובע מטיבן ומעצם מהותן, כאשר בשלב זה, ולאחר הודאה בעובדות כפי שנכללו בכתב האישום המתוקן, אין צורך בראיה קונקרטיה שתקשור בין המעשים ובין נזק ספציפי שנגרם בגינם.

20. סנגורה של הנאשמת הפנה, בין היתר, לעניין **דסוקי** שם הורה בית-המשפט העליון, בדעת רוב (מפי כב' השופט נ' הנדל ובהסכמת המשנה לנשיא, כב' השופטת מ' נאור) ונגד דעתו החולקת של כב' השופט י' עמית, על זיכוי של המערער, עורך-דין במקצועו, מעבירות של מתן שירות להתאחדות מותרת, לאור העובדה שלא הוכח בעניינו כי האסיר הביטחוני אליו העביר טלפונים סלולאריים עסק בפעילות בארגון טרור, ומשכך לא הוכח הרכיב הנסיבתי של העבירה. עוד נקבע שם כי הייתה מוטלת על המדינה החובה להביא ראיות המצביעות על פעילותו של האסיר בארגון טרור (ע"פ 5152/12 **דסוקי נ' מדינת ישראל**, פורסם בנבו, 22.4.13). לדברים אלה שנקבעו בעניין **דסוקי** אין רלוונטיות לעניינו, שכן מעת שהודתה הנאשמת, במסגרת הסדר טיעון, כי פעילותה בוצעה יחד עם ובעבור אסירים שהיו פעילים בארגוני טרור שונים, אין היא יכולה להישמע בטענה שהדבר לא הוכח בעניינה.

21. טווח הענישה הנהוג בפסיקת בתי-המשפט בעבירות דומות ובנסיבות דומות כולל עונשי מאסר בפועל לתקופות משתנות, והכול בהתאם לנסיבות המקרה, לטיב העבירות הספציפיות שנעברו, למשך התקופה על-פניה בוצעו המעשים, ולהיקף ועוצמת הפגיעה בערכים המוגנים.

בעניין **רבעא** לעיל, נדון בבית-המשפט העליון עניינו של המשיב, תושב הרשות הפלסטינית, אשר הורשע בעבירות של קשירת קשר לפשע, מתן שירות להתאחדות בלתי-מותרת, ואיסור הכנסת חפץ אסור, לאחר שקשר עם אחר להבריה 50 טלפונים ניידים, מטענים וסוללות לאסירים ביטחוניים בכלא, בתמורה לסך של 150,000 ₪. בית-המשפט המחוזי בבאר-שבע גזר על המשיב עונש של 20 חודשי מאסר בפועל ו-10 חודשי מאסר על-תנאי. בית-המשפט העליון, בדעת רוב (מפי כב' השופט ח' מלצר ובהסכמת כב' השופט ס' ג'ובראן, ובניגוד לדעתה החולקת של כב' השופטת ד' ברק-ארז), דחה את ערעורה של המדינה על קולת העונש, מן הנימוק שגזר-דינו של בית-המשפט המחוזי אינו מצדיק את התערבות ערכאת הערעור, וכן מן הנימוק שהעלאת רף הענישה בעבירות מעין אלה ראוי שייעשה בהדרגה (ע"פ 8912/12 לעיל). עוד אציין כי בעניין **רבעא** קבע בית-המשפט המחוזי בבאר-שבע כי מתחם הענישה ההולם לעבירות שביצע המשיב נע בין 25 ל-50 חודשי מאסר בפועל.

22. בעניין **דסוקי** שהוזכר לעיל, הטיל בית-המשפט העליון על המערער, לאחר שהרשעתו בעבירות של איסור הכנסת חפץ אסור ואיסור העברת חפץ אסור, לפי פקודת בתי הסוהר, הותרה על כנה (והוא זוכה כאמור מעבירות של מתן שירות להתאחדות בלתי מותרת בלבד) - את העונש המרבי הקבוע בחוק לעבירות אלה, קרי - שישה חודשי מאסר בפועל, וזאת בהתחשב במעילה באמון שניתן במערער לאור מקצועו כעורך דין. בית-המשפט העליון חיווה דעתו כי אלמלא רף הענישה המקסימאלי הקבוע בחוק לעבירות בהן הורשע המערער, היה אף מקום להחמיר בעונשו בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה ולאור

23. בת"פ (נצרת) 492-06-13 **מדינת ישראל נ' אבו רביע** (פורסם בנבו, 12.12.13) הטילה לאחרונה כב' השופטת יפעת שטרית, עונש של שלוש שנות מאסר בפועל, על אסיר הכלוא בכלא נפחא, חלקן בחופף וחלקן במצטבר על עונש המאסר הממושך אותו הוא מרצה. הנאשם במקרה זה הורשע, על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של קשירת קשר לפשע, מתן שוחד, פעילות כחבר בהתאחדות בלתי מותרת, איסור להכנסת חפץ אסור (ניסיון), ואיסור העברה (ניסיון), לאחר שקשר עם אחר להחדיר טלפונים סלולאריים לתוככי הכלא, בין היתר באמצעות מתן שוחד כספי לסוהר. עוד יצוין כי ההסדר כלל הסכמה לעניין העונש, קרי שהצדדים הסכימו כי יוטל על הנאשם עונש של שלוש שנות מאסר, והמחלוקת הייתה בעניין מידת החפיפה או ההצטברות לעונש המאסר אותו הוא מרצה. עונש זה הוטל בגין מסכת עובדתית מצומצמת מזו שבענייננו, קרי בגין אישום מרכזי אחד.

24. בת"פ (י-ם) 14629-04-12 **מדינת ישראל נ' גועבה** (פורסם בנבו, 10.12.12) נדון עניינו של נאשם, אשר הורשע על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בחמש עבירות של איסור פעולה ברכוש למטרות טרור, לפי סעיף 8 לחוק הטרור, לאחר שהיה מעורב בהעברת כספים, אשר שימשו בין היתר למימון החדרת טלפונים סלולאריים לאסירים ביטחוניים, להפקדת כספים בקנטינות עבור אסירים ביטחוניים, ולקידום פעילויות של ארגוני הטרור. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש. בית-המשפט המחוזי בירושלים, מפי כבוד השופט י' נועם, עמד על כך שהעונש המרבי שנקבע בחוק לעבירה בה הורשע הנאשם הנו עשר שנות מאסר, כאשר החוק רואה חומרה בפעילות התומכת ותורמת לטרור על דרך מימונו, שכן פעילות זו עתידה להוביל לפגיעה והרג בחפים מפשע. בית-המשפט עמד על כך שבחמש הזדמנויות שונות הועברו סכומי כסף נכבדים כשהנאשם משמש כחוליה להעברתם, ולפיכך חלקו במעשים לא יכול להיחשב כזניח. על-כן, נקבע כי מתחם הענישה ההולם בעניינו של נאשם זה נע בין שנה וחצי לארבע וחצי שנות מאסר בגין כל עבירה לפי סעיף 8 לחוק הטרור. לאור עברו הפלילי של הנאשם בעבירות ביטחון חמורות וריצוי עונש מאסר ממושך בעבר, ובהתחשב בכלל הנסיבות בעניינו, גזר בית-המשפט את עונשו של הנאשם לארבע שנות מאסר בפועל, ושנה אחת של מאסר מותנה.

25. בתפ"ח (ירושלים) 14774-04-11 **מדינת ישראל נ' עוביידה טוויל** (פורסם בנבו, 7.12.11), נדון עניינו של נאשם, בפני הרכב שופטי בית-המשפט המחוזי בירושלים, לאחר שהורשע על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בשתי עבירות על סעיף 8 לחוק הטרור. הנאשם סייע בהעברת סכום כספי נכבד לאסיר השוהה בחופשה, במטרה להחדיר 100 טלפונים ניידים לבית סוהר עבור אסירים ביטחוניים. בית-המשפט המחוזי התחשב בכך שבעברו של הנאשם הרשעה אחת בעבירות ביטחון בגין ריצה עונש מאסר, והעבירות בוצעו זמן קצר לאחר שחרורו, ולפיכך גזר עליו עונש של 22 חודשי מאסר בפועל, ו-10 חודשי מאסר מותנה.

26. בת"פ (באר-שבע) 20295-02-11 **מדינת ישראל נ' חגאזי** (פורסם בנבו, 15.5.11), נדון עניינה של נאשמת שהבריחה על-גבי גופה, בעת כניסה לביקור בכלא, טלפון סלולארי המיועד לאחיה, פעיל

חמאס המרצה מאסר עולם בגין עבירות ביטחוניות. בגין המעשה הורשעה הנאשמת, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של איסור הכנסת חפץ אסור, ניסיון להעברת חפץ אסור, הכשלת עובד ציבור, והטעייה. לנאשמת לא היו הרשעות קודמות בפלילים. בית-המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטת ט' חיימוביץ), ציין כי בעניינה של הנאשמת לא הוכחה כוונה לפגיעה בביטחון המדינה, אף שהמעשה היה עלול לגרום לפגיעה כזו, בשל מתן אפשרות לאסיר ביטחוני ליצור קשר אל מחוץ לכלא ללא פיקוח. בשל שיקול זה ושיקולים נוספים, גזר בית-המשפט על הנאשמת בגין מקרה בודד זה, עונש מאסר בפועל בן חמישה חודשים ועשרה חודשי מאסר מותנה. עניינה של נאשמת זו נבדל, כמובן, מעניינה של הנאשמת שלפניי, שכן במקרה זה מדובר בהברחה נקודתית של טלפון סלולארי בודד, כשלמבצעת הייתה מוטיבציה אישית וקשר משפחתי קרוב ליעד ההברחה, אך יש בו כדי ללמד, ולו במעט, על מדיניות הענישה הנהוגה באשר למי שהורשע בעבירות לראשונה, ללא עבר פלילי, ובמקרה אחד בודד.

27. עוד שקלתי את טענות הצדדים באשר לאופן קביעת מתחם הענישה ההולם בעניינה של הנאשמת. המאשימה ביקשה, מחד, לקבוע מתחם ענישה הולם נפרד לכל אחד ואחד מן האישומים, שהנם בגדר אירועים נפרדים זה מזה, וכמצוות המחוקק, וכן לקבוע את עונשה של הנאשמת בגין כל אחד מהאישומים והמתחם שנקבע לו, במצטבר, בהתאם לשיקול-הדעת שהקנה המחוקק לבית-המשפט. מאידך, ביקש סנגורה של הנאשמת כי ייקבע לנאשמת מתחם ענישה הולם כולל בגין כל האירועים, אשר ישקף את הדמיון בין טיב העבירות והנסיבות המפורטות באישומים השונים, או לחילופין, כי אם יחליט בית-המשפט לקבוע מתחמי ענישה הולמים נפרדים לכל אירוע ואירוע, הרי שהעונש בגין כל האירועים יוטל בחופף ולא במצטבר. באשר לכך, סברתי, כי כפי שבית-משפט זה נוהג במקרים אחרים, מן הראוי יהא לקבוע בעניינה של הנאשמת מתחם עונש הולם אחד לכלל האישומים, שהנם אמנם בגדר אירועים נפרדים, אך הדמיון ביניהם מצדיק קביעת מתחם ענישה הולם אחיד, וגזירת עונש אחד המצוי בתוככי אותו המתחם, שאם לא כן עלולה להיווצר תוצאה אבסורדית שאינה תואמת את מדיניות הענישה הנהוגה ואת שיקולי הענישה שהתוו המחוקק והפסיקה. הטלת עונשים מצטברים (ובמקרים מסוימים גם הטלת עונשים חופפים) נפרדים לכלל אירוע ואירוע עלולה להוביל להחמרה בענישה, שאינה מידתית ואינה עולה בקנה אחד עם המדיניות שנקבעה בבתי-המשפט. כמובן שלשוני הקיים בין האישומים השונים (כגון בטיב העבירות, אם מדובר בניסיון לעבור עבירה או בביצוע העבירה המושלמת, או באישום הכולל נסיבות מיוחדות כגון זה במסגרתו הורשעה הנאשמת בעבירה של מתן שוחד) יינתן ביטוי ברוב המתחם שייקבע, שייקבע כמתחם רחב יחסית, על-מנת לשקף זאת.

28. לאחר שסקרתי את נסיבות ביצוע העבירות שביצעה הנאשמת, בחומרתי, את אשמה, את טיב העבירות שביצעה ואת טווח הענישה הנוהג בבתי-המשפט, הגעתי לכלל מסקנה כי מתחם הענישה ההולם בעניינה הנו בין 20 ובין 60 חודשי מאסר בפועל.

29. באשר לנסיבותיה האישיות של הנאשמת, הרי שבכל הכבוד לגורלה האומלל של הנאשמת, לא הוכחו בעניינה נסיבות יוצאות דופן המצדיקות הקלה משמעותית בעונשה. נסיבות אלה פורטו בהרחבה בטיעוניה של הנאשמת לעונש ואין צורך להרחיב ולחזור על הדברים, ואף שראיתי אותן לנגד עיני, איני סבור כי הטלת עונש מאסר בפועל עלולה לגרום לפגיעה בלתי-הפיכה בנאשמת ובמשפחתה. גם אם

הנאשמת פעלה מתוך מערכת לחצים (חברתית וערכית), ואף אם מניעה לא היו אידיאולוגיים גרידא אלא שהיא הונעה מתוך מוטיבציה נסתרת אחרת (שאינה כלכלית כעולה מן הנסיבות), הרי שהיא פעלה כאדם בוגר, מודע למעשיו, להשלכותיהם ולמשמעותם, וספק אם לא ידעה שצפוי לה גורל דומה לזה של יעדי ההברחה שלה, באם תיתפס בשעת מעשה ע"י גורמי אכיפת החוק. כמובן שלצד כל אלה, יש לזקוף לזכות הנאשמת את העדר העבר הפלילי, את שיתוף הפעולה שלה עם גורמי החקירה, את הודאתה במסגרת הסדר הטיעון, וזאת על-אף שהבהירה היטב במהלך הדיון בעניינה כי משיקוליה תתקשה להמשיך ולשתף פעולה עם רשויות אכיפת החוק למען מיצוי הדין עם גורמים אחרים בפרשה.

30. לאור מצבה של הנאשמת ומעמדה, ולאור העובדה שהנאשמת הפיקה רווח כספי זניח כתמורה בעד מעשיה, אמנע מלהטיל עליה עונש כספי.

31. לאור המפורט לעיל, אני גוזר את דינה של הנאשמת, ל-54 (חמישים וארבעה) חודשי מאסר, מתוכם 42 (ארבעים ושניים) חודשים לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרה מיום 27.05.13, ואילו היתרה על-תנאי, למשך שלוש שנים מיום שחרורה ממאסר, והתנאי הוא כי הנאשמת לא תעבור בפרק זמן זה כל עבירה מן העבירות בהן הורשעה, לרבות ניסיון לעבור עבירות אלה, ותורשע בגינן.

זכות ערעור לבית-המשפט העליון בתוך 45 ימים.

ניתנה והודעה היום י"ד שבט תשע"ד, 15/01/2014 במעמד הנוכחים.

הוקלד על ידי יבגניה דורין-מלמוד